

LEGE nr. 60 din 24 martie 2004

privind ratificarea Convenției europene pentru protecția animalelor de companie, semnată la Strasbourg la 23 iunie 2003

EMITENT · PARLAMENTUL

Publicat în **MONITORUL OFICIAL nr. 400 din 5 mai 2004**

Data intrării în vigoare 08-05-2004

Prezenta formă este valabilă începând cu data de 08-05-2004 până la data de 01-11-2019

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articolul UNIC

Se ratifică Convenția europeană pentru protecția animalelor de companie, semnată la Strasbourg la 23 iunie 2003.

Această lege a fost adoptată de Camera Deputaților în ședința din 17 februarie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

VALER DORNEANU

Această lege a fost adoptată de Senat în ședința din 8 martie 2004, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 24 martie 2004.

Nr. 60.

CONVENȚIE EUROPEANĂ din 23 iunie 2003

pentru protecția animalelor de companie*)

PREAMBUL

Notă

*) Traducere.

Statele membre ale Consiliului Europei, semnatare ale prezentei convenții, considerând că scopul Consiliului Europei este de a realiza o cooperare mai strânsă între membrii săi, recunoscând că omul are o obligație morală de a respecta toate creaturile vii și păstrând legăturile speciale existente între om și animalele de companie, considerând că animalele de companie sunt foarte importante datorită contribuției lor la calitatea vieții și, prin urmare, reprezintă o valoare pentru societate, având în vedere dificultățile care decurg din marea varietate a animalelor care sunt deținute de către om, având în vedere riscurile inerente determinate de suprapopularea cu animale pentru igiena, sănătatea și securitatea omului și a altor animale, având în vedere că deținerea specimenelor din fauna sălbatică, în calitate de animale de companie, nu ar trebui să fie încurajată, conștienți de diferitele condiții care guvernează achiziționarea, deținerea, creșterea în scop comercial sau necomercial, cesiunea ori comerțul cu animale de companie, conștienți de faptul că condițiile de deținere a animalelor de companie nu permit întotdeauna promovarea sănătății și bunăstării acestora,

conștienți că atitudinile în privința animalelor de companie variază considerabil datorită uneori unei lipse de cunoștințe sau de conștiință, considerând că o atitudine și o practică sunt nu numai un obiectiv de dorit, dar, de asemenea, și realist, au căzut de acord asupra următoarelor:

Capitolul I **Dispoziții generale**

Articolul 1

Definiții

(1) În termenii prezentei convenții înțelegem prin animal de companie orice animal deținut sau destinat a fi deținut de către om, în special pe lângă casă, pentru agrement sau companie.

(2) Înțelegem prin comerț cu animale de companie ansamblul de tranzacții practicate în mod regulat, în cantități substanțiale și în scopuri lucrative, care implică transferul proprietății acestor animale.

(3) Înțelegem prin creșterea și îngrijirea animalelor de companie cu titlu comercial creșterea și îngrijirea practicate în special în scop comercial și în număr mare.

(4) Înțelegem prin refugiu pentru animale o unitate cu scop nelucrative, în care animalele de companie pot fi deținute în număr considerabil. În cazul în care legislația națională și/sau măsuri administrative o permit, o astfel de unitate poate primi animale fără stăpân.

(5) Înțelegem prin animal fără stăpân orice animal de companie care, fie nu are adăpost, fie se găsește în afara proprietății stăpânului său sau a deținătorului său și care nu este sub controlul ori supravegherea directă a nici unui proprietar sau deținător.

(6) Înțelegem prin autoritate competentă autoritatea desemnată de către statul membru al Consiliului European.

Articolul 2

Domeniu de aplicare și punere în practică

(1) Fiecare parte se angajează să ia măsurile necesare punerii în aplicare a dispozițiilor acestei convenții în ceea ce privește:

a) animalele de companie deținute de către o persoană fizică sau juridică, pe orice proprietate, în orice unitate și care sunt destinate comercializării sau creșterii și deținerii în scop comercial a acestora, precum și cele aflate în orice refugiu pentru animale;

b) dacă este cazul, animalele fără stăpân.

(2) Nici o dispoziție a acestei convenții nu poate afecta punerea în practică a celorlalte prevederi legate de protecția animalelor sau de apărarea speciilor sălbatice pe cale de dispariție.

(3) Nici o dispoziție a prezentei convenții nu afectează posibilitatea părților de a adopta reguli foarte stricte pentru asigurarea protecției animalelor de companie sau aplicării în continuare a dispozițiilor pentru alte categorii de animale care nu sunt în mod expres citate în prezenta convenție.

Capitolul II

Principii care trebuie respectate de către deținătorii de animale de companie

Articolul 3

Principii de bază pentru bunăstarea animalelor

(1) Nimeni nu trebuie să cauzeze inutil durere, suferințe fizice sau psihice unui animal de companie.

(2) Nimeni nu trebuie să abandoneze un animal de companie.

Articolul 4

Deținerea

(1) Orice persoană care deține un animal de companie sau care are grijă de un animal de companie trebuie să fie responsabil de sănătatea și bunăstarea acestuia.

(2) Orice persoană care deține un animal de companie sau care se ocupă de acesta trebuie să-i asigure toate condițiile, îngrijirile și atenția, ținând cont de nevoile etologice, în funcție de specie și rasă, și în special trebuie:

a) să îi asigure, în cantitate suficientă, hrană și apă;

b) să îi asigure posibilitatea de mișcare;

c) să ia măsurile necesare pentru a nu lăsa animalele să devină libere.

(3) Un animal nu poate fi deținut ca animal de companie dacă:

a) condițiile enumerate în alin. (2) nu sunt îndeplinite;

sau

b) condițiile sunt îndeplinite, dar animalul nu se poate adapta în captivitate.

Articolul 5

Reproducția

Orice persoană care selecționează un animal de companie pentru reproducție trebuie să ia în considerare caracteristicile anatomice, fiziologice și comportamentale care ar putea compromite sănătatea și bunăstarea descendenților sau a femelei.

Articolul 6

Limita de vârstă pentru achiziționare

Nici un animal de companie nu poate să fie vândut persoanelor sub 16 ani fără consimțământul expres al părinților lor sau al altor persoane care exercită responsabilități parentale.

Articolul 7

Dresajul

Nici un animal de companie nu trebuie să fie dresat prin metode care ar putea prejudicia sănătatea sau bunăstarea animalului și în special nu trebuie forțat să își depășească capacitatea naturală sau forța sa naturală ori utilizând mijloace artificiale care provoacă răni sau dureri inutile. De asemenea, se interzice utilizarea mijloacelor artificiale de dresaj care provoacă răni sau dureri inutile, suferințe ori teamă.

Articolul 8

Comercializarea, creșterea în scop comercial, refugiile pentru animale

(1) Orice persoană care, la momentul intrării în vigoare a prezentei convenții, comercializează sau crește ori adăpostește în scopuri comerciale sau care administrează un refugiu pentru animale trebuie să facă o declarație autorității competente într-un interval stabilit de fiecare parte. Orice persoană care are intenția să se ocupe de una dintre activitățile enumerate anterior trebuie să facă o declarație autorității competente.

(2) În această declarație trebuie să se menționeze:

a) speciile animalelor de companie care sunt sau vor fi implicate;

b) persoana responsabilă și cunoștințele sale;

c) descrierea instalațiilor și echipamentelor care sunt sau vor fi utilizate.

(3) Activitățile menționate anterior nu pot fi exercitate decât:

a) dacă persoana responsabilă posedă cunoștințele și aptitudinile necesare exercitării acestei activități, având fie o pregătire corespunzătoare, fie o experiență suficientă cu animalele de companie; și

b) dacă instalațiile și echipamentele utilizate pentru activitate satisfac cerințele menționate în art. 4.

(4) Pe baza declarațiilor făcute conform dispozițiilor alin. (1), autoritatea competentă trebuie să stabilească dacă condițiile menționate în alin. (3) sunt îndeplinite sau nu.

În cazul în care nu sunt îndeplinite într-o manieră corespunzătoare, autoritatea competentă va recomanda măsuri și, dacă aceasta este considerată necesară pentru protecția animalelor, se poate dispune chiar interdicția comercializării sau continuarea activității.

(5) Autoritatea competentă trebuie, în conformitate cu legislația națională, să controleze dacă condițiile menționate mai sus sunt îndeplinite sau nu.

Articolul 9

Publicitate, spectacole, expoziții, competiții și manifestări similare

(1) Animalele de companie nu pot fi utilizate pentru publicitate, spectacole, expoziții, competiții sau manifestări similare, decât:

a) dacă organizatorul creează condițiile necesare pentru ca aceste animale să fie tratate conform exigențelor prevăzute la art. 4 alin. (2), și

b) dacă sănătatea și bunăstarea lor nu sunt puse în pericol.

(2) Unui animal de companie nu trebuie să i se administreze nici un tratament, nici o substanță, nu trebuie să fie supus nici unui procedeu, în scopul creșterii sau diminuării nivelului natural al performanțelor sale:

a) în cursul competițiilor; sau

b) cu alte ocazii, dacă acestea ar constitui un risc pentru sănătatea și bunăstarea animalului.

Articolul 10

Intervenții chirurgicale

(1) Intervențiile chirurgicale destinate modificării aspectului unui animal de companie sau altor scopuri necurative trebuie să fie interzise și, în special:

a) codotomia;

b) cuparea urechilor;

c) secționarea corzilor vocale;

d) ablația ghearelor și dinților.

(2) Excepții de la aceste interdicții nu pot fi autorizate decât:

a) dacă medicul veterinar consideră o intervenție curativă necesară fie din motive de medicină veterinară, fie în interesul unui animal deosebit;

b) pentru a împiedica reproducția.

(3)a) Intervențiile în cursul cărora animalul va suferi sau riscă să sufere dureri considerabile nu trebuie să fie efectuate decât sub anestezie și de către un medic veterinar sau sub controlul său.

b) Intervențiile care nu necesită anestezie pot fi efectuate de către o persoană competentă, în conformitate cu legislația națională.

Articolul 11

Sacrificarea

(1) Numai medicul veterinar sau o altă persoană competentă poate să procedeze la sacrificarea unui animal de companie, excepție făcând cazurile de urgență când trebuie să se pună capăt suferințelor unui animal și când ajutorul unui medic veterinar sau al altei persoane competente nu poate fi obținut rapid sau alte cazuri de urgență prevăzute de legislația națională. Orice sacrificare trebuie să se facă cu minimum de suferință fizică și psihică, ținând cont de circumstanțe.

Metoda aleasă, exceptată în caz de urgență, trebuie:

a) fie să provoace o pierdere imediată a conștienței, urmată de moarte;

b) fie să înceapă prin realizarea unei anestezii generale profunde, urmată de un procedeu care va cauza moartea cu certitudine.

Persoana responsabilă cu sacrificarea trebuie să se asigure că animalul este mort înainte să se realizeze jupuirea.

(2) Următoarele metode de sacrificare trebuie să fie interzise:

a) înecul și alte metode de asfixie, dacă ele nu produc efectele menționate în alin. (1) lit. b);

b) utilizarea otrăvurilor sau drogurilor ale căror dozaj și aplicare nu pot fi controlate în maniera de a obține efectele menționate în alin. (1);

c) electrocutarea, mai ales dacă ea nu este precedată de pierderea imediată a conștienței.

Capitolul III

Măsuri suplimentare referitoare la animalele fără stăpân

Articolul 12

Reducerea numărului de animale fără stăpân

Atunci când o parte estimează că numărul de animale fără stăpân constituie pentru ea o problemă, ea trebuie să ia măsurile legislative și/sau administrative necesare pentru reducerea numărului acestora prin metode care nu cauzează dureri, suferințe sau temeri evitabile.

a) Astfel de măsuri trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

(i) în cazul în care astfel de animale trebuie să fie capturate, aceasta trebuie să se facă astfel încât să producă minimum de suferințe fizice și psihice animalelor, în funcție de natura animalului;

(ii) în cazul în care animalele capturate sunt adăpostite sau sacrificate, aceasta trebuie să se facă în conformitate cu principiile prezentei convenții.

b) Părțile sunt obligate să respecte:

- (i) identificarea permanentă a câinilor și pisicilor prin mijloace corespunzătoare care să nu producă decât dureri, suferințe sau temeri ușoare ori temporare, cum ar fi tatuarea însoțită de înregistrarea numărului, precum și de numele și adresele proprietarilor;
- (ii) reducerea reproduției neplanificate a câinilor și pisicilor și încurajarea sterilizării acestora;
- (iii) încurajarea persoanelor care au găsit un câine sau o pisică fără stăpân să semnaleze acest lucru autorității competente.

Articolul 13

Excepții privind capturarea, deținerea și sacrificarea

Excepțiile la principiile stabilite în prezenta convenție, referitoare la capturarea, deținerea și sacrificarea animalelor fără stăpân, nu pot fi admise decât dacă acestea sunt inevitabile, în cadrul programelor guvernamentale de control al bolilor.

Capitolul IV **Informare și educare**

Articolul 14

Programe de informare și educare

Părțile se angajează să încurajeze dezvoltarea programelor de informare și de educare pentru a promova, în rândul organizațiilor și indivizilor implicați în: deținerea, creșterea, dresajul, comerțul și adăpostirea animalelor de companie, conștientizarea și cunoașterea dispozițiilor și principiilor prezentei convenții. În aceste programe atenția trebuie să se îndrepte în special asupra următoarelor subiecte:

a) dresajul animalelor de companie în scop comercial sau pentru competiții, care trebuie să se efectueze de către persoane având cunoștințele și competențele corespunzătoare;

b) necesitatea de a descuraja:

(i) încredințarea animalelor de companie persoanelor până la vârsta de 16 ani fără consimțământul expres al părinților sau al altor persoane care dețin responsabilități parentale;

(ii) acordarea animalelor de companie ca premii, recompense sau prime;

(iii) înmulțirea neplanificată a animalelor de companie;

c) eventualele consecințe negative pentru sănătatea și bunăstarea animalelor sălbatice, în cazul achiziționării sau introducerii lor ca animale de companie;

d) riscurile care decurg din achiziționarea iresponsabilă a animalelor de companie, care conduce la creșterea numărului animalelor nedorite și abandonate.

Capitolul V **Consultări multilaterale**

Articolul 15

Consultări multilaterale

(1) Părțile procedează, într-un interval de 5 ani de la intrarea în vigoare a prezentei convenții și la fiecare 5 ani și de fiecare dată când majoritatea reprezentanților părților o cer, la consultări multilaterale în cadrul Consiliului Europei în vederea examinării aplicării prezentei convenții și a oportunității revizuirii sale sau a extinderii aplicării oricăreia dintre dispozițiile sale. Aceste consultări vor avea loc în cursul reuniunilor convocate de către secretarul general al Consiliului Europei.

(2) Orice parte are dreptul să desemneze un reprezentant care să participe la aceste consultări. Orice stat membru al Consiliului Europei care nu este parte a prezentei convenții are dreptul de a fi reprezentat la aceste consultări de un observator.

(3) După fiecare consultare, părțile supun Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei un raport asupra consultării și funcționării prezentei convenții, incluzând, dacă acestea consideră necesar, propuneri vizând amendarea art. 15-23 din prezenta convenție.

(4) Sub rezerva dispozițiilor prezentei convenții, părțile stabilesc regulile de procedură pentru desfășurarea consultărilor.

Capitolul VI **Amendamente**

Articolul 16

Amendamente

(1) Orice amendament la art. 1-14, propus de una dintre părți sau de Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, este comunicat secretarului general al Consiliului Europei și transmis prin intermediul său statelor membre ale Consiliului Europei, fiecărei părți și fiecărui stat invitat să adere la prezenta convenție conform dispozițiilor art. 19.

(2) Orice amendament propus conform dispozițiilor alin. (1) este examinat, în minimum două luni de la transmiterea sa de către secretarul general al Consiliului Europei, în cadrul unei consultări multilaterale în care acest amendament poate fi adoptat cu o majoritate de două treimi din numărul părților. Textul adoptat este comunicat părților.

(3) La expirarea unei perioade de 12 luni după adoptarea sa în urma consultărilor multilaterale, orice amendament intră în vigoare, în afară de cazul în care una dintre părți a exprimat obiecții la acesta.

Capitolul VII **Dispoziții finale**

Articolul 17

Semnarea, ratificarea, acceptarea, aprobarea

Prezenta convenție este deschisă semnării de către statele membre ale Consiliului Europei. Ea va fi supusă ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, acceptare sau aprobare vor fi depuse la secretarul general al Consiliului Europei.

Articolul 18

Intrarea în vigoare

(1) Prezenta convenție va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează unei perioade de 6 luni după data la care patru state membre ale Consiliului Europei și-au exprimat consimțământul de a fi părți ale acesteia conform dispozițiilor art. 17.

(2) Pentru orice stat membru al Consiliului Europei, care își va exprima ulterior consimțământul de a fi parte la prezenta convenție, ea va intra în vigoare în prima zi a lunii care urmează expirării unei perioade de 6 luni după data depunerii instrumentului de ratificare, de acceptare sau de aprobare.

Articolul 19

Aderarea statelor nemembre

(1) După intrarea în vigoare a prezentei convenții, Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei va putea invita orice stat nemembru al Consiliului Europei să adere la aceasta, printr-o decizie luată de majoritatea prevăzută la art. 20 lit. d) din statutul Consiliului Europei și de unanimitatea reprezentanților statelor contractante având drept de reprezentare în Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei.

(2) Pentru orice stat în curs de aderare prezenta convenție va intra în vigoare în prima zi care urmează expirării unei perioade de 6 luni după data de depunere a instrumentului de aderare la secretarul general al Consiliului Europei.

Articolul 20

Clauză teritorială

(1) Orice stat poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, de acceptare, de aprobare sau de aderare, să precizeze teritoriul sau teritoriile în care se va aplica prezenta convenție.

(2) Orice parte poate, în orice moment ulterior, printr-o declarație adresată secretarului general al Consiliului Europei să extindă aplicarea prezentei convenții la orice alt teritoriu desemnat în declarație. Convenția va intra în vigoare cu referire la acest teritoriu în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 6 luni după data primirii declarației de către secretarul general al Consiliului Europei.

(3) Orice declarație făcută în virtutea alin. (1) și (2) va putea fi retrasă, în ceea ce privește orice teritoriu desemnat în această declarație, prin notificare adresată secretarului general al Consiliului Europei. Retragerea va intra în vigoare în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 6 luni după data recepționării notificării de către secretarul general al Consiliului Europei.

Articolul 21

Rezerve

(1) Orice stat poate, în momentul semnării sau în momentul depunerii instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, să formuleze una sau mai multe rezerve cu referire la art. 6 și la art. 10 alin. (1) lit. a). Nici o altă rezervă nu poate fi prezentată.

(2) Orice parte care a formulat o rezervă în virtutea alin. (1) o poate retrage în totalitate sau parțial înaintând o notificare secretarului general al Consiliului Europei. Retragerea va intra în vigoare la data recepționării notificării de către secretarul general al Consiliului Europei.

(3) Partea care a formulat o rezervă în cadrul unei dispoziții a prezentei convenții nu poate cere aplicarea acestei dispoziții de către o altă parte; totodată, ea poate, dacă rezerva este parțială sau condiționată, să ceară aplicarea acestei dispoziții în măsura în care ea însăși a acceptat-o.

Articolul 22

Denunțarea

(1) Orice parte poate, în orice moment, să denunțe prezenta convenție adresând o notificare secretarului general al Consiliului Europei.

(2) Denunțarea va intra în vigoare în prima zi din luna care urmează expirării unei perioade de 6 luni după data recepționării notificării de către secretarul general al Consiliului Europei.

Articolul 23

Notificări

Secretarul general al Consiliului Europei va notifica statelor membre ale Consiliului și oricărui stat ce a aderat la prezenta convenție sau a fost invitat să o facă:

- a)** fiecare semnătură;
- b)** depunerea tuturor instrumentelor de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare;
- c)** fiecare dată de intrare în vigoare a prezentei convenții în conformitate cu art. 18, 19, 20;
- d)** orice alt act, notificare sau comunicare având legătură cu prezenta convenție.

Drept care, subsemnații, fiind autorizați în acest scop, am semnat prezenta convenție.

Întocmită la Strasbourg la 13 noiembrie 1987, în limbile franceză și engleză, ambele texte fiind egal autentice, într-un singur exemplar care va fi depus în arhivele Consiliului Europei. Secretarul general al Consiliului Europei va transmite o copie certificată fiecărui stat membru al Consiliului Europei și fiecărui stat invitat să adere la prezenta convenție.
